

Patrimoni: Josepets, hospital nou (1)

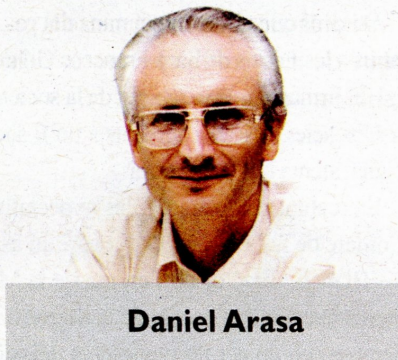
La Comissió de Patrimoni de les Terres de l'Ebre ha rebutjat descatalogar la part dels edificis dels Josepets que l'Ajuntament de Tortosa vol enderrocar per a construir en el seu solar un pavelló poliesportiu. Aquesta decisió implica la paralització, o fins i tot el descartar definitivament un projecte important al nucli antic, que no només representaria disposar de més instal·lacions esportives a la ciutat, sinó ser un equipament de dinamització d'una zona degradada i cada cop més deshabitada.

No judico la decisió de Patrimoni, perquè potser la meua informació és insuficient, tot i haver vist l'estat de ruïna d'aquelles velles aules dels Josepets que ara s'havien d'enderrocar i que no em semblen de valor patrimonial, ja que no són especialment antigues ni els atribueixo valor artístic, arquitectònic o històric rellevant. I tampoc les consideren valuoses els mateixos antics alumnes del col·legi ni els veïns dels barris afectats. El que és inqüestionable és que la decisió de Patrimoni significa un cop a l'execució d'una obra, que no se sap si es podrà portar a terme o caldrà modificar-ne substancialment el projecte, amb els grans retards que això significa i el segur increment de costos. També queden a l'aire els recursos que s'havien aconseguit de

l'Estat per a la realització de l'obra.

És ben conegut que si, amb raó o sense, Patrimoni decideix que un paret, un paret o una inscripció no es pot tocar, a qui anava a fer una obra se li pot aplicar allò que se'n diu "ha begut oli". Perquè la resolució, modificació o reversió no sol ser una qüestió d'uns dies, o d'unes setmanes, sinó sovint d'anys. En tinc una experiència ben immediata. A la Universitat Abat Oliba CEU de Barcelona, de la qual vaig ser professor i ara Síndic de Greuges, fent unes obres va sortir en les excavacions un pany de paret que segons els arqueòlegs sembla del segle XIV. Portem un any aturats i no se sap quan es podrà continuar.

El que ha passat amb el pavelló dels Josepets és greu, però la preocupació és molt més gran en relació amb allò que pot passar amb el nou pavelló de l'Hospital Verge de la Cinta. Es construirà en un recinte emmurallat (amb l'actual hospital, però el que va poder succeir amb aquest en el moment que es va construir és aigua passada) i pel lloc on està és alt el nivell de probabilitats que en les excavacions dels fonaments apareguin runes arqueològiques que algú consideri d'interès patrimonial. Què passarà si això succeeix i es paralitzen les obres del nou pavelló? En aquest

Daniel Arasa

cas sí que seria un terratrèmol a escala local i de totes les Terres de l'Ebre. La sensibilitat social és molt gran en aquest cas, i la necessitat de resoldre-ho, urgent.

També per aquest aspecte crec que hagués estat molt més encertat limitar-se ara a unes petites adaptacions del Verge de la Cinta per a resoldre problemes immediats i destinar al nou hospital, a Ferreries, la major part dels 45 milions previstos per a la modernització de l'actual centre hospitalari i l'aparcament. Afegeixo una dada constatada amb experts: per dissenyar un nou hospital no es necessita gaire temps, perquè no s'han de fer invents. No es tracta d'un edifici o unes instal·lacions experimentals o poc conegudes. Se n'han construït molts, en les darreres dècades, i es tenen ben clares les necessitats, les estructures i els equipaments a posar; i també, com fer-ne els accessos.